

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa J. Ś.
przeciwko Zakładowi [...] w Ł.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 25 kwietnia 2019 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 30 listopada 2017 r., sygn. akt V Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. wyrokiem z dnia 30 listopada 2017 r. oddalił apelację powoda J. Ś. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 6 kwietnia 2017 r. oddalającego powództwo przeciwko pozwanemu Zakładowi [...] w Ł. o przywrócenie do pracy (pkt I) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 zł tytułem kosztów procesu za drugą instancję (pkt II).

W wyrokach Sądów *meriti* przyjęto, że zawarcie przez powoda w imieniu pozwanego Zakładu trzech umów z Powiatem S. w przedmiocie zatrudnienia i utrzymania w zatrudnieniu w Zakładzie trzech osób bezrobotnych w ramach prac

interwencyjnych na stanowiskach palaczy CO w okresie zimowym na przełomie lat 2015/16 - chociaż miał on świadomość, że zarządzeniem Wójta Gminy Ł. z dnia 28 września 2015 r. cofnięto mu pełnomocnictwo do wykonywania czynności zwykłego zarządu w zakresie objętym statutem Zakładu, w tym do zawierania umów - stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. Podpisane przez powoda umowy rodziły po stronie pracodawcy zobowiązania do zatrudnienia wskazanych w umowach osób przez czas określony w umowach i do zapłaty ustalonego wynagrodzenia po upływie okresów, za które wynagrodzenie było refundowane. Biorąc pod uwagę charakter zdarzenia, skalę zagrożenia interesów pracodawcy oraz okoliczności naruszenia obowiązków pracowniczych przez powoda, Sądy obu instancji uznały, że rozwiązanie stosunku pracy z powodem bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych (art. 52 § 1 pkt 1 k.p.) było zgodne z prawem.

Wyrok Sądu Okręgowego w K. powód w całości zaskarżył skargą kasacyjną, domagając się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej według norm przepisanych, ewentualnie uchylecia zaskarżonego wyroku i orzeczenia co do istoty sprawy przez uwzględnienie apelacji i zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa wraz z zasądzeniem na jego rzecz kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej oraz kosztów postępowania przed Sądami obu instancji.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., przez błędną jego wykładnię prowadzącą do uznania, że podpisanie umów cywilnoprawnych w imieniu pracodawcy po cofnięciu pełnomocnictwa stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych w sytuacji, gdy umowy te zostały świadomie przez pracodawcę (mocodawcę) zrealizowane, ich zawarcie nastąpiło w interesie pracodawcy, a ich realizacja nie spowodowała szkody po stronie pracodawcy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód podał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Przy założeniu, że jego działania nie stanowiły

ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych wyrok winien być dla niego korzystny.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje na przesłankę oczywistego uzasadnienia skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Brak jest jednak podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Stosownie do utrwalonego stanowiska Sądu Najwyższego odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774).

Wobec powyższego przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób

ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Jednak o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860). Powołując się na oczywiste uzasadnienie skargi skarżący powinien zatem w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007). Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia warunków właściwych dla przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., z uwagi na brak wskazania jakiegokolwiek przepisu, którego naruszenie miałoby postać naruszenia kwalifikowanego, widocznego na pierwszy rzut oka. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący podaje, że o oczywistym uzasadnieniu skargi przesądza „różnica pomiędzy stanowiskiem Sądu Okręgowego i powoda sprowadzająca się do różnicy w ocenie działania powoda”, a więc odwołuje się *de facto* do odmiennej oceny stanu faktycznego. To oznacza, że wywody skargi stanowią wyłącznie polemikę z oceną dowodów dokonaną przez Sądy *meriti*, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Do postępowania kasacyjnego nie należy bowiem rozstrzyganie sporów o ocenę dowodów ani o prawidłowość ustalenia stanu faktycznego sprawy, którym Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest związany. Sąd Najwyższy, nie jest sądem faktów, a wyłącznie sądem prawa. Innymi słowy w zakresie jego ustawowych kompetencji nie mieści się korygowanie oceny materiału dowodowego dokonanej przez sąd drugiej instancji. W

konsekwencji skarżący nie wykazał, aby zaskarżone orzeczenie było dotknięte tego rodzaju kwalifikowaną wadą prawną, która mogłaby być uznana za elementarną lub oczywistą, a która by uzasadniała twierdzenie o oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. Stwierdzenie takiego kwalifikowanego naruszenia wymagałoby poszukiwania w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, jak też ponownej weryfikacji i oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, co usuwa się spod weryfikacji kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i przekreśla tezę o rzekomo oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy oddalił wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego bowiem z treści wniosku zgłoszonego w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie wynika, aby pełnomocnik pozwanego domagał się zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego w przypadku nieprzyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Żądanie zasądzenia kosztów w postępowaniu kasacyjnym odnosiło się wyłącznie do wydania przez Sąd Najwyższy wyroku oddalającego skargę – w razie przyjęcia jej do rozpoznania i rozpatrzenia. Wobec tego koszty odpowiedzi na skargę kasacyjną, w której nie wskazano argumentów dotyczących przyczyn kasacyjnych (art. 398⁹ § 1 k.p.c.) uzasadniających odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie mogą być uznane – w razie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania – za koszty celowej obrony w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., V CSK 353/14, LEX nr 1628961 czy z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015 nr 7-8, poz. 91).